

quae scripsit in loco allato: *Michaelem Servetum in Scholis Lutheranorum, quibus operam dederit, crebro audivisse, Verbum DEI non esse Patrum aut ecclesiae explanationi, sed Spiritus solius testimonio atque iudicio alligatum, coepisse itaque lites de Christo & Prophetis nomen adscribere: ac pestilentissimas opiniones de SS. Trinitate sparsisse.* Verum praeter veritatem asserit purpuratus, Servetum Lutheranorum scholis operam dedisse, quod ex JOH. WIGANDI libello de *Servetianismo*, nec non SCHLUSSELBURG. *Catalogo Haeres.* P. XI. satis patet, qui potius in Hispania natus & inter Gallos ac Helvetios circumvagatus fuit. Quod si vero nonnullos Libros evangelicos legit, quid quaeso reperit, quod ad tanta portenta opinionum perducere potuerit? Respondet Bellarminus, fecisse hoc doctrinam nostram de Verbo DEI, non ex ecclesiae autoritate dependente, sed Spiritus testimonio: Atqui haec nostra doctrina non est, ludit enim & convitium sub nomine Spiritus occultat, non enim Spiritui τῷ ἰδίῳ & Fanatico cuivis, subjiciemus Scripturae S. interpretationem, sed Spiritui S. intellectum Scripturae per certa, & in ipsa Scriptura suppeditata, media hermenevtica, homini legitimis subsidiis instructo, largienti. Quid vero hoc ad Servetum? quem nostra doctrina profligat, nullo vero modo erigit? Ita praeterea inter se dubii & contrarii sunt adversarii, ut nunc dicant Servetum Lutheranos habere discipulos, nunc asserant eos magistros fuisse Serveti, inter quos tamen norunt plus esse divortii, quam inter Servetum & Pontificios: non enim diffidetur Bellarminus in Praefat. dicta, undique Lutheranos, Brentianos, Melanchthonicos consurrexisse adversus Tritheistas, contra Servetum, contra Gentilem, contra Blandratam, contra Gregorium Paulum, contra ministros in Polonia atque Hungaria, vel Arianos vel Samosatenarios. Annon itaque calumniam

mniam